

Vasile Fetescu

Imnurile dimineții

Dis-de-dimineată,
zorii își arată cu încetineală
feciorelnicul zâmbet.

Cu lacrimile nopții,
adunate în pumni,
Natura își spală obraji
întinați
de nepăsarea și lăcomia
pamântenilor.

Tot cu boabe de rouă,
care mai păstrează,
în limpezimea lor,
strălucirea argintată
a Lunii, a Luceferilor
și a stelelor,
Soarele își potolește
setea
înainte de a pleca
pe milenaru-i drum
celest
pentru a binecuvânta,
cu sărutul lui,
natura întreagă.

În codri, în livezi,
pe câmpii și pe dealuri
răsună imnurile de slavă
închinat *Împăratului Luminii*
care ne dă, tuturor,

fără răgaz și fără
de răsplătă
căldura și lumina
vieții.

Iubire astrală

Ascult glasul melodios
al necuvintelor
și liniștea morii timpului
ce ne macină ființarea.

Îmi limpezesc gândurile
în oceanul necunoscutului
și mă scufund în dezordinea
ordonată a abisului.

Particip la sărbătorirea
nemuririi,
beau din cupa viselor
neîntrupate
și petrec cu trăitorii
inexistenței,
care se pregătesc să întâmpine
sfârșitul nesfârșitului.

Aștept apariția unei lumi,
nenăscute
în spațiul cosmic,
procreată de iubirea
scânteietoare
dintre luceferi și stele.

Poliptic